

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **nezletilý D. M.**, zastoupený zákonným zástupcem N. M., proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 6. června 2017 č. j. MV-48306-8/SO-2017, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. prosince 2018 č. j. 30 A 114/2017 - 56,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 10. prosince 2018 č. j. 30 A 114/2017 - 56 **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení případu

[1] Žalobce se narodil dne 29. listopadu 2016 na území České republiky rodičům kazašské státní příslušnosti. Dne 7. prosince 2016 podal žalobce prostřednictvím své matky (respektive jí zmocněného právního zástupce) žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny.

[2] Ještě předtím žalovaná potvrdila rozhodnutí Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále jen „OAMP“) o zamítnutí žádosti rodičů žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Ve věci otce stěžovatele, který žádal o prodloužení povolení k pobytu za účelem podnikání – účasti v právnické osobě, se tak stalo rozhodnutím ze dne 17. února 2016 č. j. MV-20839-4/SO-2013, které nabylo právní moci

dne 25. února 2016. Žalovaná shledala, že žalobcův otec neplnil účel pobytu a dlouhodobě pobýval mimo území České republiky. V návaznosti na to žalovaná neprodloužila povolení k pobytu matky žalobce za účelem soužití s jeho otcem rozhodnutím ze dne 22. září 2016 č. j. MV-119165-4/SO-2016, které nabylo právní moci dne 23. září 2016.

[3] Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) přiznal žalobám žalobcových rodičů proti rozhodnutím žalované o neprodloužení povolení k pobytu odkladný účinek (usnesení ze dne 19. května 2016 č. j. 57 A 33/2016 - 24, respektive ze dne 18. listopadu 2016 č. j. 57 A 105/2016 - 23).

[4] Usnesením ze dne 16. února 2017 č. j. OAM-33741-13/DP-2016 zastavil OAMP řízení o žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu, neboť jeho zákonní zástupci nebyli oprávněni podat tuto žádost na území České republiky [§ 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve znění účinném do 14. srpna 2017]. Ani jeden z nich totiž neměl ke dni podání žádosti o povolení k pobytu pro žalobce na území České republiky povolen dlouhodobý či trvalý pobyt, pobývali zde pouze na základě odkladného účinku přiznaného žalobám proti rozhodnutím o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. V takové situaci však dle názoru OAMP nemohou podávat jiné žádosti podle zákona o pobytu cizinců ani být nositeli oprávnění ke sloučení rodiny.

[5] Odvolání žalobce proti usnesení OAMP o zastavení řízení zamítla žalovaná rozhodnutím označeným v záhlaví.

[6] Krajský soud rozsudkem označeným v záhlaví zrušil rozhodnutí žalované i usnesení OAMP a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že žalovaná zatížila řízení podstatnou vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, neboť vycházela z rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu žalobcovým rodičům, ačkoli byl žalobám proti nim přiznán odkladný účinek, v důsledku čehož nemohla sloužit jako podkladová rozhodnutí ve věci žalobce.

II.

Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[7] Proti rozsudku krajského soudu podala žalovaná (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost. Zopakovala, že zákonní zástupci žalobce nepobývali v době podání žádosti na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému či trvanému pobytu, nýbrž pouze na základě odkladného účinku žalob. Tuto situaci nelze stavět zcela na roveň fikci platnosti dosavadního pobytu ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, která svědčí žadatelům o prodloužení pobytového oprávnění. Za hlavní účel odkladného účinku přiznaného žalobám žalobcových rodičů považuje stěžovatelka odvrácení negativních následků rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, respektive možnost setrvat na území České republiky do pravomocného soudního řízení o přezkumu daných rozhodnutí. Důsledkem přiznání odkladného účinku však není možnost podávat další žádosti v režimu zákona o pobytu cizinců. Opačný výklad by mohl

pokračování

vést až k absurdním důsledkům, kdy by cizinci po přiznání odkladného účinku řetězili jednu žádost o pobytové oprávnění za druhou a tím dosáhli časově neomezeného pobytu na území České republiky. K obdobným závěrům jako stěžovatelka dospěl krajský soud ve svém rozsudku ze dne 27. června 2018 sp. zn. 30 A 63/2017, dále Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 21. ledna 2018 č. j. 3 A 18/2016 - 40 a i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. listopadu 2017 č. j. 1 Azs 268/2017 - 22. Stěžovatelka se tudíž neztotožňuje se závěrem krajského soudu o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.

[8] Žalobce, respektive jeho zákonný zástupce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III.

Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[10] Podle § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *narodí-li se cizinec na území [České republiky], považuje se jeho pobyt na tomto území po dobu pobytu jeho zákonného zástupce, nejdéle však po dobu 60 dnů ode dne narození, za přechodný, není-li dále stanoveno jinak*. Podle první věty § 88 odst. 3 téhož zákona je zákonný zástupce cizince narozeného na území České republiky, který zde pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu, *povinen v době podle odstavce 1 podat za narozeného cizince žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu*.

[11] Zákon o pobytu cizinců počítá s tím, že cizinci podávají žádosti o pobytová oprávnění především na zastupitelských úřadech ve státech, jejichž jsou občany, popřípadě, k nimž mají jiné vazby (srov. například § 42a odst. 4 či § 69 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve spojení s § 169 odst. 15 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném v době rozhodování žalované, respektive § 169g tohoto zákona v nyní účinném znění). Výjimku z této povinnosti představuje mimo jiné právě výše citovaný § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, který umožňuje zákonnému zástupci dítěte narozeného na území České republiky podat žádost o pobytové oprávnění na tomto území, avšak za podmínky, že sám má na území České republiky povolený pobyt (dlouhodobý či trvalý, popřípadě že zde pobývá na základě víza – srov. též § 88 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Nesplnění této podmínky vede k zastavení řízení o žádosti o pobytové oprávnění pro novorozeného cizince podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. srpna 2017 [respektive § 169r odst. 1 písm. c) tohoto zákona v nyní účinném znění].

[12] Za žalobce podala žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny jeho matka v době následující poté, co žalovaná pravomocně rozhodla o neprodloužení jejího povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny (navázané na rovněž neprodloužené povolení žalobcova otce k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání) a co krajský soud přiznal žalobě proti tomuto rozhodnutí odkladný účinek. Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že situace obou žalobcových rodičů byla v době rozhodování žalované srovnatelná (v pozdější době už to neplatilo, neboť žalobu žalobcova otce krajský soud zamítl, zatímco matce žalobce vyhověl, jak je

Nejvyššímu správnímu soudu známo z jeho úřední činnosti), a není tak zcela relevantní, který z nich za žalobce žádost o povolení k pobytu podal. Pro větší přehlednost textu však Nejvyšší správní soud vztáhne následující úvahy pouze k matce žalobce.

[13] Jádrem posuzovaného sporu je, jaký pobytový status měla matka žalobce poté, co jí žalovaná odmítla prodloužit povolení k dlouhodobému pobytu, avšak krajský soud přiznal žalobě proti tomuto rozhodnutí odkladný účinek.

[14] Podle § 73 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) obecně nemá podání žaloby odkladný účinek. Soud jej však může na návrh žalobce žalobě přiznat, *jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem* (odst. 2 citovaného ustanovení). Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku *pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí*. Smyslem přiznání odkladného účinku je odložit vykonatelnost žalobou napadeného správního rozhodnutí a fixovat stávající stav věcí, jako by toto rozhodnutí vůbec nebylo vydáno (POTĚŠIL, L., ŠIMÍČEK, V. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Leges, 2014. s. 660). Odkladný účinek tedy vytvořil situaci, jako by žalovaná (ještě) nezamítla žádost žalobcovy matky o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a řízení to této žádosti (dosud) probíhalo (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. března 2018 č. j. 1 Azs 52/2018 - 33). Zbývá proto vyřešit povahu pobytového statusu matky žalobce coby žadatelky o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.

[15] Podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců (stěžovatelka nesprávně odkazovala na odst. 2 citovaného ustanovení, který však obsahoval relevantní právní úpravu pouze do 17. prosince 2015) platí, že *pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, ačkoliv žádost byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3* [tj. v zákonem stanovených lhůtách – pozn. soudu], *považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti*.

[16] Stěžovatelka správně namítla, že Nejvyšší správní soud v minulosti vyloučil podávání dalších žádostí o pobytové oprávnění v době, kdy cizinci již svědčí tzv. fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců (kromě níže rozebraných rozhodnutí srov. též rozsudky ze dne 28. srpna 2015 č. j. 5 Azs 98/2015 - 32, ze dne 4. května 2016 č. j. 6 Azs 41/2016 - 28, ze dne 30. března 2017 č. j. 10 Azs 1/2017 - 34 či ze dne 31. července 2018 č. j. 5 Azs 174/2016 - 34). V těchto případech však šlo o další žádost téhož cizince, jemuž již fikce pobytu svědčila. Oproti tomu v projednávaném případě svědčila fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců matce žalobce, jejímž prostřednictvím žádal o pobytové oprávnění žalobce. Ono „řetězení“ fikcí povoleného pobytu tedy nehrozilo, neboť podání žádosti o povolení k pobytu žalobce jeho matce žádný pobytový status nezaložilo.

[17] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. dubna 2016 č. j. 3 Azs 96/2015 - 44, který se v kontextu řízení o správním vyhoštění zabýval podmínkami pro podání žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky (§ 69 odst. 5 zákona o

pokračování

pobyty cizinců) a pro udělení víza za účelem strpění pobytu podle § 33 písm. c) zákona o pobytu cizinců, vyplývá, že pokud je podání žádosti o bytové oprávnění určitým způsobem podmíněno platným povolením k dlouhodobému pobytu, „je nutná existence platného povolení k dlouhodobému pobytu v době jejího podání. Jelikož oprávněnost pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je pouze dočasnou právní fikcí legálního bytového statusu, nelze po tuto dobu o splnění podmínky [povoleného dlouhodobého pobytu] hovořit.“ Důvod pro tento zužující výklad spatřoval Nejvyšší správní soud „*nejen v gramatickém znění či v účelu a smyslu všech dotčených ustanovení zákona o pobytu cizinců, ale i v brozících nežádoucích důsledcích, k nimž by účelové podávání opakovaných žádostí vedlo. Ačkoli zdejší soud připouští, že v některých případech může výše nastíněný výklad vést k jisté tvrdosti vůči dotčenému cizinci (zejména tam, kde se poměry cizince změní teprve v době trvání fikce oprávněného pobytu), faktickou nemožnost realizace správního vyhoštění v důsledku ‚nekončící fikce oprávněného pobytu‘ vyhodnotil jako natolik nežádoucí a s veřejným pořádkem kolidující konsekvenci, že je nucen trvat právě na předestřené výkladu výše zmíněných právních předpisů.*“ Jedním z důvodů pro přijetí zužujícího výkladu pojmu „povolení k dlouhodobému pobytu“ tak byla především obava z řetězení žádostí o bytové oprávnění a nekončící fikce oprávněného pobytu cizince. V rozsudku ze dne 29. března 2017 č. j. 8 Azs 11/2017 - 32 Nejvyšší správní soud doplnil, že „*uvedenému výkladu nasvědčuje též skutečnost, že § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců váže vznik fikce povolení k pobytu na podání žádosti v příslušné lhůtě dle § 47 odst. 1 téhož zákona, tj. nejdrívě 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů.*“ V případě, kdy by byla fikce pobytu postavena na roveň povolení k dlouhodobému pobytu, by nebylo možné určit začátek ani konec běhu takové lhůty, neboť by se odvíjely od konce správního řízení o předešlé žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud též v obecné rovině konstatoval, že fikce pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců není skutečným povolením k pobytu. „*Takový pobyt na území však – ač oprávněný – není kvalitativně zcela totožný s povolením k dlouhodobému pobytu samotným, neboť jeho smyslem je pouze vytvoření kontinuity mezi jednotlivými bytovými tituly a nikoli umožnění procesního ‚zacyklení‘ bytových žádostí a prakticky neukončitelného bytového oprávnění.*“ Avšak jak Nejvyšší správní soud uvedl v předchozím odstavci, tuto argumentaci (přesněji řečeno její východiska) nelze na případ stěžovatele plně vztáhnout.

[18] Přílehlavější na nyní posuzovanou situaci je rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. března 2018 č. j. 1 Azs 268/2017 - 22, kterým argumentovala i stěžovatelka a který se týkal možnosti podat žádost o povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny na území České republiky, kterou lze podat v průběhu pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému pobytu (§ 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 23. června 2014, respektive odst. 5 citovaného ustanovení v nyní účinném znění). V tomto případě podala cizinka žádost o toto bytové oprávnění v době, kdy byl její žalobě proti rozhodnutí o neprodloužení stávajícího bytového oprávnění přiznán odkladný účinek. Nejvyšší správní soud uvedl, že „*smyslem fikce povoleného pobytu je zjevně ochrana cizince po dobu, kdy se rozhoduje o jeho žádosti, konkrétně to, aby mohl do rozhodnutí o své žádosti setrvat na území ČR. Nelze však předjímat výsledek řízení o žádosti, a není tedy možné na základě této fikce rozhodovat v dalších řízeních, tj. ani v nyní posuzovaném řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Postavení na roveň fikce povoleného pobytu a v řízení povoleného pobytu by šlo proti smyslu právní úpravy. Ta vychází z existence řízení, ve kterém se o tom, zda bude povolení k pobytu přiznáno,*

rozhoduje. Pokud by však samotná žádost vyvolávala stejné účinky jako povolení přiznané na základě proběhlého řízení, toto řízení by ztrácelo smysl.“ To platí tím spíše (*a maiori ad minus*) v situaci, kdy cizinka pobývá na území České republiky jen v důsledku odkladného účinku žaloby proti rozhodnutí o neprodloužení pobytového oprávnění. V citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud navíc zdůraznil, že neposuzoval situaci hrozící řetěžením žádostí o pobytové oprávnění, nýbrž pobytový status cizinky v době podání žádosti o pobytové oprávnění.

[19] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že ani nemožnost aplikovat některá východiska citovaných závěrů na případ stěžovatele, jemuž samotnému fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nesvědčí, nepřeváží nad obecným požadavkem, aby byl stejným pojmům přikládán stejný význam, a to především v rámci stejného právního předpisu. Za klíčový lze přitom označit argument, že fikce pobytu (a to i v důsledku přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o neprodloužení povolení k pobytu) má především chránit cizince před nutností opustit území České republiky, než je s konečnou platností rozhodnuto o jeho žádosti o prodloužení povolení k pobytu. Jejím účelem však není umožnit cizinci podávat další žádosti v režimu zákona o pobytu cizinců (a to ani zprostředkovaně), které jsou podmíněny existujícím povolením k dlouhodobému pobytu. Proto, dovodila-li dosavadní judikatura, že fikci pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nelze stavět na roveň povolení k dlouhodobému pobytu (ať již pro účely podání žádosti o povolení trvalému pobytu na území České republiky, podání další žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, pro účely podání víza za účelem strpění či při posuzování oprávněnosti pobytu v řízení o správním vyhoštění), je třeba tento výklad podržet i ve vztahu k možnosti podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za cizince narozeného na území České republiky podle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Na základě fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců totiž „nelze rozhodovat v dalších řízeních“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. března 2018 č. j. 1 Azs 54/2018 - 27).

IV.

Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že žalobce nebyl oprávněn požádat o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky podle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť jeho rodiče, od nichž svůj pobytový status odvozoval, již v době podání žádosti neměli platné povolení k dlouhodobému pobytu, jež tzv. fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nemůže nahradit. Správní orgány tudíž nepochybily, když řízení o žalobcově žádosti zastavily podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. srpna 2017.

[21] Kasační stížnost žalované je tedy důvodná, pročez Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

pokračování

[22] Nejvyšší správní soud považuje za nutné též odmítnout názor krajského soudu, že pochybení, které jej vedlo ke zrušení obou správních rozhodnutí, bylo vadou řízení způsobilou ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Předně to, že správní orgán vychází z určitého rozhodnutí, ač takové rozhodnutí nemůže sloužit jako podklad pro rozhodování v jiných věcech, by mohlo svědčit spíše o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] – ostatně i žalovaná si rozhodnutí krajského soudu vyložila tímto způsobem, jak vyplývá z kasační stížnosti. Co je však důležitější, v projednávané věci nebyly sporné skutkové okolnosti, respektive existence zamítavých rozhodnutí ve věci prodloužení povolení k pobytu žalobcových rodičů a přiznání odkladného účinku žalobám proti nim, nýbrž právní hodnocení těchto okolností. To, v čem se náhled krajského soudu rozešel se stanoviskem žalované, byla právní hodnocení důsledků přiznání odkladného účinku žalobám stěžovatelových rodičů, respektive jejich pobytový status po pozastavení účinků rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Krajský soud tudíž žalované fakticky vytkl nesprávné právní posouzení věci, nikoli vadu řízení. O tom svědčí i skutečnost, že v odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud sice dvakrát zmínil „podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem“, avšak nespecifikoval, které procesní ustanovení měla žalovaná chybným vyhodnocením odkladného účinku žalob rodičů žalobce porušit.

[23] Tato výtku není jen zbytečným slohovým cvičením bez praktického vyústění. Nejvyšší správní soud na pochybení krajského soudu upozorňuje především s ohledem na celkovou ekonomii řízení. Zatímco totiž krajský soud (chybně) „vytkl žalovanému správnímu orgánu procesní vadu, které se dopustil; za nadbytečné však považuje vyslovovat se k dalším otázkám, tj. v podstatě k tomu, jak by mělo být rozhodnuto a jak by mělo být rozhodnutí odůvodněno, kdyby tu nebyla překážka v podobě podkladového rozhodnutí, které dočasně podkladem napadeného rozhodnutí žalované být nemohlo“ (odst. 26 napadeného rozsudku), dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že vyřešením povahy pobytového statusu žalobcových rodičů po dobu přiznání odkladného účinku jejich žalobám dávají soudy zároveň odpověď na otázku, jak měly správní orgány (z procesního hlediska) o žádosti žalobce rozhodnout – přesněji řečeno, zda měly řízení o ní zastavit z důvodu, že byla neoprávněně podána na území České republiky, či nikoli.

[24] Dalším důležitým důsledkem tohoto závěru je posouzení možnosti rozhodnutí věci bez nařízení jednání. Nejvyšší správní soud totiž nepřehlédl, že žalobce v podání ze dne 19. října 2017 sdělil, že trvá na nařízení jednání. V dalším řízení však bude nutné, aby krajský soud znovu vyzval účastníky řízení, aby s ohledem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sdělili, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. března 2010 č. j. 5 Azs 3/2010 - 92). Za stávající situace však rozhodně nejsou splněny podmínky pro rozhodnutí bez jednání podle § 76 s. ř. s.

[25] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. dubna 2019

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu